— A legjobb nevelésben részesültünk, és bizony akár hiszed, akár nem, mindennap mentünk iskolába.

— Én is mindennap mentem, — mondta Alisz, evvel nem kell olyan nagyon büszkélkedned!

— Külön óráitok is voltak? — kérdezte a hamis teknősbéka kissé megszeppenve.

— Hogyne, — válaszolt Alisz, — mi franciát és zenét is tanultunk.

— És mosást nem? — faggatta tovább a hamis teknősbéka.

— Persze, hogy nem! — méltatlankodott Alisz.

— Oh, akkor te nem jártál olyan jó intézetbe, mint én! — mondta a hamis teknősbéka és nagy megkönnyebbülés volt a hangjában. — Nálunk a számla végén mindig ez állott: Francia, zene és mosás — külön.

— Nálad persze ez nem szerepelt, — szólt Alisz, — hiszen a tenger fenekén éltél.

— Bizony nem, — mondta a hamis teknősbéka szomorú sóhajjal, — én a különórákat nem tudtam megfizetni. Csak a rendes tantárgyakat tanulhattam.

— Mik voltak azok? — kérdezte Alisz.

— Először is helyes-sírást tanúltunk, — válaszolta a hamis teknősbéka. — Azután a négy számtani alapműveletet: összekapni, kidobni, szorongni és oszlani.

— Milyen tantárgy az az összekapás? — szólt közbe Alisz. — Még sohasem hallottam róla.

A griff meglepetésében mind a két patáját fölemelte. — Nem tudod, mi az összekapni? — kiáltotta. — De hogy kidobni, mit jelent, azt remélem tudod!

— Igen, — felelte Alisz bátortalanul.

— Nahát akkor ostoba vagy, ha nem tudod mi az összekapni!

Alisz nem mert tovább kérdezősködni, így hát újra a hamis teknősbékához fordult: — Mit tanultatok még?

— Tanúltunk falástant, — válaszolta a hamis teknősbéka, uszonyán számlálva a tantárgyakat. — Egy öreg hal halgebra és vizika órákat adott és hetenként egyszer jött egy rajztanár, aki rajzani tanított.

— Hát az hogy megy? — kérdezte Alisz.

— Ezt sajnos nem tudjuk megmutatni neked, — mondta a hamis teknősbéka. — Ebben nem voltam nagyon tehetséges, a griff meg egyáltalában nem is tanulta.

— Nem volt időm, — szólt a griff. — Én ehelyett klasszikus nyelveket tanúltam egy öreg ráktól.

— Én ilyen dolgokat sohase tanultam, — sóhajtotta a hamis teknősbéka. — Pedig azt mondják, nagyszerűen tanított g ö r ö g n i.

— Bizony, bizony, — sóhajtott a griff is és mind a ketten eltakarták arcukat a lábukkal.

— Hány órátok volt naponta? — szakította meg Alisz a csöndet, hogy másra terelje a beszélgetést.

— Első nap tíz, második nap kilenc és így tovább, — mondta a hamis teknősbéka.

— Milyen különös órarend, — csodálkozott Alisz.

— Természetes, — jegyezte meg a griff. — Ha több lett volna az óra, mindenkinek megnyúlt volna az orra.

Ez a válasz annyira meglepte Aliszt, hogy